

РЕШЕНИЕ

№ 12666

гр. София, 10.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 11.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **10559** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалби подадена от „Стефи Лоджистик и Дистрибушън“ ООД ЕИК:[ЕИК], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 5, депозирана чрез адв. И. В. срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-004920 от 04.09.2024 г., издадена от П. Х. П. – полицейски инспектор при ОПП - СДВР, с която на „Стефи Лоджистик и Дистрибушън“ ООД на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.
Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила, като са развити в тази връзка подробни доводи в жалбата. Моли се съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна.

В проведеното открито съдебно заседание оспорващия, чрез процесуалния му представител адв. Й., поддържа жалбата по изложени в нея съображения и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски за заплатена държавна такса.

Ответната страна, редовно призован, чрез процесуалния ѝ представител юрк. М. оспорва жалбата. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 24-

4332-004920 от 04.09.2024 г., издадена от П. Х. П. – полицейски инспектор при ОПП - СДВР, на „Стефи Лоджистик и Дистрибушън“ ООД на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на МПС – „Форд“, модел „Транзит“, с рег. [рег.номер на МПС], за срок от 6 месеца.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН серия GA с бл. № 1438704/02.09.2024 г., че на 02.09.2024 г. собствения на “СТЕФИ ЛОДЖИСТИК И ДИСТРИБЮШЪН” ЕООД, ТОВАРЕН АВТОМОБИЛ Форд“, модел „Транзит“, с рег. [рег.номер на МПС] е управляван в [населено място] ПО УЛ.328-МА С ПОСОКА НА ДВИЖЕНИЕ ОТ [улица]-РА от А. Ц. Х., БЕЗ ДА ПРИТЕЖАВА СУМПС - НЕПРАВОСПОСОБЕН ВОДАЧ

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 150 от ЗДвП. Срещу така издадения АУАН от страна на водача на МПС е депозирано възражение.

Приобщени като доказателствен материал по делото са и следните писмени доказателства: справка за нарушител/водач, заверено копие на докладна записка, заверено копие на НП, скица, Свидетелство за регистрация на МПС; Постановление на СРП от 17.09.2024 г. за връщане на вещественото доказателство по ДП № 3384-ЗМК-1430/2024 г., както и Удостоверение от 09 РУ на СДВР от 04.10.2024 г. за образувано ДП № 3384-ЗМК-1430/2024 г. за престъпление по чл. 346, ал. 1 от НК във връзка противозаконно отнет т.а „Форд“, модел „Транзит“, с рег. [рег.номер на МПС].

По делото е приобщена и представената административната преписка.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание [чл. 168, ал. 1 от АПК](#), съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в [чл. 146 от АПК](#).

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от [чл. 149, ал. 1 от АПК](#) преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на [чл. 150](#) и [чл. 151 от АПК](#), което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 2а от ЗДвП. Предвидените в чл. 171, т. 2а от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото

заповеди, е видно, че към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е обективирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на т.а „Форд“, модел „Транзит“, с рег. [рег.номер на МПС], А. Ц. Х. управлявал последният без да притежава СУМПС – неправопособен водач, което от правна страна съставлявало нарушение на чл. 150 от ЗДвП.

Нормата на чл. 171, т. 2а от ЗДвП съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорващата, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т. 2а от ЗДвП хипотези, а именно – ПАМ се прилага „както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство“.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

От събраните по делото писмени доказателствени средства, настоящия съдебен състав на съда намира, че административния орган при прилагане на процесната ПАМ не е изследвал фактите и обстоятелства касаещи случая.

Действително по делото безспорно е било установено, че процесното МПС е собственост на дружеството жалбоподател както и, че водачът е неправопособен, което условие попада в хипотезата на предвидените в чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП предпоставки за прилагане на процесната ПАМ. Независимо от това от страна на административния орган не е било изяснено дали неправоспособният водач на чуждо МПС, управлява същото със знанието и без противопоставянето на собственика. Действително, самата формулировка на чл. 171, т. 2а, б. "а", предл. последно от ЗДвП, не въвежда изрично такова съпричиняване като елемент на основаниято за налагане на ПАМ. Същевременно обаче не може да се приеме, че примерно собственик на МПС станал жертва на противозаконно отнемане на същото от друго лице /каквото е настоящия случай/ извършило съответното административно нарушение, следва да търпи и негативните последици от налагане на ПАМ от вида на процесната. Този вид мярка на практика препятства ползването на вещта по нейното предназначение и прилагането ѝ без да бъде съобразявано поведението на собственика на МПС, далеч надхвърля преследваните от закона цели. В конкретния случай въпросът дали установеният да управлява МПС водач е извършил това със знанието и без противопоставянето на собственика не е бил изследван от административния орган, а събраните по делото писмени доказателства въвеждат обосновано съмнение относно наличието на такова знание. В подкрепа на релевираните от страна на жалбоподателя в тази връзка доводи са и представените доказателства депозираните пред СДВР Удостоверение от 09 РУ на СДВР от 04.10.2024 г. за образувано ДП № 3384-ЗМК-1430/2024 г. за престъпление по чл. 346, ал. 1 от НК във връзка противозаконно отнет т.а „Форд“, модел „Транзит“, с рег. [рег.номер на МПС], както и Постановление на СРП от 17.09.2024 г. за връщане на веществено доказателство по ДП № 3384-ЗМК-1430/2024 г.

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че неправоспособният водач А. Ц.

Х. не е работник на дружеството жалбоподател, нито друго упълномощено от последния лице на което е възложено да управлява автомобилите на жалбоподателя. Т.е не се установява на последния да е разрешено управлението, независимо дали притежава съответната правоспособност.

При така изложеното, обосновани от доказателства по делото са наведените от оспорващото дружество твърдения, че процесният товарен автомобил е бил управляван от Х. без знанието на собственика на МПС, и при обстоятелства, при които последният не е имал фактическата възможност да осуети такова управление. Въпросът по какъв начин управляваното чуждо МПС се е оказало във фактическото владение на Х., не е бил изяснен в хода на административното производство, не се установява и ответникът въобще да е предприемал някакви действия с цел изясняване на това обстоятелство /напр. изискване на обяснения от самия водач-нарушител/. Съобразно това, съдът счита, че от издателя на оспорената ПАМ е допуснато нарушение на административно производствените правила, като не са спазени изискванията на чл. 35 и чл. 36, ал. 1 от АПК. В случая въпросното нарушение е съществено, доколкото недопускането му е могло да доведе издадения акт орган до изводи, различни от формираните и да повлияе върху крайния резултат от развитото се административно производство.

Оспорената ПАМ е издадена и в несъответствие с материалния закон и при несъблюдаване на неговата цел. ПАМ са форма на изпълнително-разпоредителна дейност, чрез която в предвидените в закона случаи се упражнява държавна принуда и имат за своя цел предотвратяване на административно нарушение, преустановяване на осъществено такова и предотвратяване настъпването на вредни последици от извършването на същото или друго нарушение, или с цел реализиране отговорността на нарушителите. В случая, предвид обсъдената специфика на случая, оспорената ПАМ „Прекратяване на регистрацията на ППС“ за срок от 6 месеца, не би могла да постигне нито една от изброените цели. На първо място, обсъди се, че не е доказано знанието на собственика за фактите, а от там и виновно противоправно поведение на същия към датата на прилагането на ПАМ, което изключва постигането на някаква превантивна цел на мярката, като се има предвид, че става въпрос за прекратяване регистрацията на конкретен автомобил. На второ място, ПАМ не би могла да постигне преустановяване на евентуалното нарушение, при вече извършено такова, тя не би спомогнала и за отстраняването на някакви вредоносни последици от нарушението, още повече, че в случая такива не се твърдят от ответника.

Съобразно горното и при установените по делото факти съдът намира, че оспорваната заповед е издадена и при допуснато нарушение на принципа на съразмерност, заложен в чл. 6, ал. 1 АПК, според който административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо. Действително, при ПАМ от вида на процесната е без значение дали собственикът на МПС е съпричастен към извършването на административното нарушение от друго лице, и по-конкретно от водача, управлявал автомобила без да е правоспособен, а налагайки мярката в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, административният орган действа при условията на обвързана компетентност. В същото време обаче, дори когато преследва законоустановени цели, принудителната административна мярка за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща необходимото за осъществяване на целта на закона. В случая спирането от движение МПС, не само не би постигнало нито една от целите на административната принуда, но и ограничава правата на жалбоподателя в по-голяма степен от необходимото в хипотеза, в която собственото му МПС евентуално е било обект на чуждо посегателство. С оглед на това последиците от издадената заповед са несъизмерими с преследваната цел, което означава, че

същата е постановена в противоречие с чл. 6, ал. 5 от АПК.

При така изложеното съдът намира, че оспореният акт е незаконосъобразен като издаден при съществени нарушения на административно производствени правила, в нарушение на материалния закон и при несъобразяване на законоустановените цели на административната принуда, поради което следва да бъде отменена.

По разноските по производството:

При този изход на делото на оспорващия се следват сторените разноски, представляващи платената държавна такса за делото в размер на 50 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „Стефи Лоджистик и Дистрибушън“ ООД ЕИК:[ЕИК], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-004920 от 04.09.2024 г., издадена от П. Х. П. – полицейски инспектор при ОПП – СДВР.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на „Стефи Лоджистик и Дистрибушън“ ООД ЕИК:[ЕИК], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 5, депозирана чрез адв. И. В., сумата от 50 лева, разноски за делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

С

ЪДИЯ: